

PIGE 4 SPEJDERNE

August 1969. 51. årgang

PIGE
SPEJDERNE

Medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps

PIGESPEJDERNE

Medlemsblad, udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Udkommer med 6 numre årligt.

Redaktion: Erantisvej 21, 4520 Svinninge Sj. Tlf. Svinninge (03-465) 178, bedst efter kl. 14.

I redaktionen: Karen Sørensen, Gurli Christiansen, Kirsten Åstrup Larsen, Lis Jørgensen, Karen Nordstrøm (blåmestof) og Ella Breinholt Iversen (ansvarsh.)

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Postbox: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Enkelt-abonnement tegnes på Korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 15,00 – på giro 86.000. Enkelte eksemplarer samme sted mod betaling af kr. 3,00.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes senest 6 uger før bladet skal udkomme.

Enhvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at finde optagelse.

INDHOLD:

Hvem slår Helsingør	2
Den nye uniform	3
Plantefarvning	5
International om at være værtinde... ..	8
Den 20. verdenskonference i Finland ..	10
På opdagelse ud i naturen	12
Spejderhjælpen — hvorfor og hvordan ..	14
Gemmesider	15
Mest for seniorer	19
Trænegling	20
Blåmestresider	21
Klovenarbejdet	25
Ånden fra G1?	27
Forstehjælp	27
Småtterier	28
Postbox	30
Pionerarbejde	32

Hvem slår Helsingør

1. Helsingør trop ligger stadig på 1. pladsen i årets frimærkeindsamling med næsten 8 kg frimærker. Skal de have lov at forblive på førstepladsen året ud?

Vi håber, at I er mange, der vil forsøge at gøre dem rangen stridig ved at indsende mange, mange frimærker til Korpskontoret i København. Vi er nu oppe på 42,770 kg, men vi skulle grumme gerne nå mindst det dobbelte antal.

Derfor gælder det altså om at fatte saksen og gå løs på frimærkerne. Lad intet frimærke vandre dit øje og navnlig ikke din sak forbi.

Frimærkerne må have alle takker i behold – de afklippes, men afvaskes ikke, med en kant på op til 0,5 cm. De indsendes i så store portioner som muligt til Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Overskuddet fra årets frimærkeindsamling går til anskaffelse af en ny duplikator til kløverspejderne, som både skal bruge den til at laye bladet „Kløverstafetten“ på, og bruge den, når der skal sendes breve ud til kløverspejderne.

Duplikatoren spyrr papir ud – din saks skulle gerne spyrr frimærker af.

En rigtig dansk sommerlejr – herligt, ikke sandt? Men bemærk lige cyklerne. Der er altså endnu spejdere, som kan cykle i lejr. Dette er fra Klokker Link Trop, som holdt sommerlejr ved Rugård og ikke blot benyttede cyklerne til turen ud og hjem, men også på udflugten til Ebeltøft.

– Her ser I alle de muligheder, der er i den nye uniform – den er på en måde et samlesæt. – Yderst til højre ser I en uniform fra 1916. De tre uniformer – midt for på bagerste række er senioruniformen.

DEN NYE UNIFORM

Ud over det ganske land har I sikkert hørt, vi har fået ny uniform, der har været mannequinopvisning i vore patruljeførerlejre, pressen og TV har vist billeder og omtale af de nye uniformsdele, som vil være til salg på depotet til efteråret.

Resultatet af al det nye er fremkommet efter spørgeskemaet i pigespejderne, hvor der indkom ca. 550 svar. Den største gruppe besvarelser lå i alderen 11–14 år, så derfor startede vi med at forandre uniformen for denne aldersgruppe, og desuden modernisere vi monty-uniformen, som nu hedder Battledress. Af sommer- og lejrtoj har vi fundet noget nyt for både blåmejsere, spejdere og førere.

Men blåmejsseuniformen er altså uændret.

Ud fra jeres svar, fandt vi en klar linie, som vi har prøvet at holde os til under udarbejdelsen af den nye uniform. I oktober-bladet vil I finde en „folder“, hvor vi præsenterer jer for alt det nye.

Nu må I ikke tro, I ikke mere må gå i den gamle uniform, det må I gerne og den vil være til salg på depotet, så længe lager haves.

I dette blad, vil I finde en del billeder fra uniformsudvalgets mannequinopvisning her i sommer og her kan I se, at kitteluniformen til de 11–14 årige er afskaffet og uniformen består nu af mørkeblå nederdel eller buksenederdel, lyseblå skjortebluse og dertil en mørkeblå trøje med grøn stribe. Spejderbæltet kan I nu selv knytte, på depotet vil man kunne købe vejledning, garn og bæltespænde. Er I ikke fingernemme, kan det også købes færdigt. Spejderknapperne bliver nu mørkeblå. Men som sagt, nærmere om det nye i oktober bladet.

Mange venlige hilsener fra uniformsudvalget.

Bluse og nederdel- bemærk strømperne på lommerne.
(Foto: Hanne Neubert)

Senioruniformen.
(Foto: Morgens Jensen, Helsingør)

Buksenederdel - bemærk lige det håndknyttede bælte.
(Foto: Morgens Jensen, Helsingør)

Sommeruniform på en varm dag i lejren.
(Foto: Morgens Jensen, Helsingør)

Cowboy-bukser og en vindjakke - praktisk, ikke?
(Foto: Mogens Jensen, Helsingør)

Sådan kan uniformen også være.
(Foto: Morgens Jensen, Helsingør)

Cardiganen har grønne contrastriber.
(Foto: Hanne Neubert)

Plantefarvning

Du har sikkert som jeg gået i skov og mark om efteråret og frydet dig over alle de skønne farver, som spiller i træer og buske og planter. Hvordan almindelige grønne planter og træer forvandles sådan, er en historie for sig, men mon du véd, at planter og træer indeholder farvestoffer, som det er muligt at farve uld, garn og klæder med?

Stenaldermanden kendte mange planter, som var giftige, men også planter, som virkede som medicin mod forskellige sygdomme. Efter al sandsynlighed er det også stenaldermanden, som opdagede, at planterne indeholdt farvestoffer af forskellige kulører og styrke. Han troede, at farverne havde en magisk kraft, og dekorerede huller med underlige, farverige malerier. Dermed ville han enten beskytte sig mod onde magter eller lokke de vilde dyr til sig, så han kunne fange dem.

Kunsten at udtrække farvestoffer og anvende dem var en kunst, som i lange tider blev overleveret fra far til søn gennem generationer. I middelalderen begyndte munkene at samle og nedskrive alle »kunsterne« i såkaldte urtebøger. Her i norden har plantefarvning været brugt længe og den bruges stadig til bestemte formål.

Omtrent alle planter indeholder gult farvestof, men ikke to planter giver den samme gule farve. Der er også stor forskel på styrken og ægtheden af den gule farve over for sol, lys, vand og vask. Almindelig røllike (*achillea millefolium*), birkeløv (*betula odorata*) og især hedelyng (*calluna vulgaris*) giver gode farver. Svaleurt, vild kørvel, torskemund og fersken-pileurt er også blevet brugt.

Vil vi farve garn med f. eks. birkeløv, skal bladene helst plukkes før Sgt. Hans. Da farveindholdet størst. Farveindholdet vari-

erer også med årene – er der lidt nedbør, er farven stærkere end i regnfulde somre. Bladene skal ligge og tørre til de er som knust. Friske blade indeholder meget vand, og i opskrifter på farvning med planter regner man med tørre planter. For at få udtrukket farven, lægges den bestemte vægt birkeløv i vand et døgn, og så koges suppen en time. Den sies, og så har vi farvebadet klart. For vi putter garnet i, må det behandles med en »bejdse«, for at farven skal bide på garnet. For i tiden brugtes en jamneplante, nu er alun almindeligt bejdsemiddel. Alun opløses let i vand og garnet koges i denne bejdse en time. Derefter koges det i farvesuppen, og så vaskes garnet og endelig er farvningen færdig, og vi har et lysende gult farvebunt i hånden.

Det har altid været vanskeligt at finde den røde farve i planter. Kvittkork, en lavart, som der fandtes store mængder af langs kysten i Norge, gav en brugbar, men ikke særlig holdbar farve. Trenervet snorre, tormentil og tyttébær har også været brugt. Samerne tyggede rødterne af tormentilen og farvede skind og læder med »ekstrakten«. I 1700-tallet kom krapp-urten til Skandinavien og blev dyrket her en tid. Krapproden indeholder et rødbrunt farvestof. Men rødt var stadig en kostbar og eftertragtet farve, og det var forbeholdt de rigeste at bære røde klæder. Sigrid Undsets »Kristian Lavransdatter« havde en rød kjole, som hendes far havde givet hende. Den var både faderens og datterens stolthed.

De romerske kejsere brugte purpurrøde kapper, og denne røde farve kom fra purpurneglen. Men i hver snejl var der uhyre lidt farvestof, så det var ikke sært, at det bare var kejsere og konger, som kunne spændere den farve på sig. Nu til dags fremstilles

farven kunstigt, men det ejendommelige er, at den purpurrode farve bruges næsten bare af de kongelige!

Mest brugt til at farve rødt med i plante-farvningen er ingen plante, men en lus, kochenillen! Det er en skjoldlus, som lever på en kaktusart i Mellem-Amerika. Lusene dræbes ved damp og giver en skøn rød-violet farve, når de bliver kogt ud i vand. Det siges, at læbestift også indeholder kochenille!

Carl von Linné, den store svenske botaniker, interesserede sig også for kochenillen. Fra Mexico havde han en gang bestilt en kaktus, fuld af levende kocheniller for at kunne studere dem indgående. Da kaktus'en kom til Linnés hjem, var Linné selv bortrejst, og vagtmesteren vaskede omhyggeligt alle lusene af for, at kaktus'en skulle være fin, når Linné kom hjem. Linné blev selvfølgelig helt ude af sig selv og fik en stærk migræne.

En plante, som kunne give en blå farve, har det også været vanskeligt at finde i Nor-

den. Det gik an at »valke« – d. v. s. gnide og ælte garnet mellem hænderne med blå-klokkens blomster, almindelig hyld eller blåbær, men hvis garnet derefter kom i varmt vand, blev det straks gråt. Samerne anvendte blomstrende finnegræs til at farve linned-tråd med. Ude i Europa dyrkede man vajd-planten – den findes endnu på Bornholm – og den gav en god, klar og ren blå farve. Vajd blev også dyrket i Norden, og i Osebergskibet (gravfund fra Vestfold i Norge), som regnes at være fra 800-tallet, havde

dronning Asa med sig en sæk vajd-frø for at kunne farve blå i det hinsidige. Vajd blev brugt helt op i 1600-tallet, da man fik kendskab til indigo, en plante, som bl. a. vokser i Indien. Indigo kan ikke opløses i vand. Førhen plejede man at gære indigo i urin, og farven, man da fik, kaldtes potttblåt. Den var meget holdbar og vældig eftertragtet. I vore dage er der vel ingen, som har lyst til at farve blå på denne måde. Nu bruges forskellige kemikalier som natronlud, salmiak og hornlim for at få farven opløst. Når farven ligger i denne opløsning, ser det lysegrønt ud. Ved at regulere mængden af indigo og kemikalier får man en lysere eller mørkere blå farve.

Gult, rødt og blå regner vi for de tre hovedfarver. Sort kan vi få ved at blande disse farver, f. eks. ved at farve først med alm. hedelyng, så med kochenille og til sidst med indigo.

Grønt får man ved først at farve med gult, siden med indigo. Bladene af vild korvel giver en grøn farve, og det samme gør djævelsbid.

Lav- og mosarter giver mange gode, gule grågule eller gråbrune farver. Farver man med lav, slipper man for at bejdse garnet med alun først, fordi der findes et stof i laven, som virker som bindemiddel mellem farve og garn.

Jernvitriol og kobbervitriol bruges ofte for

Fortsættes side 26

På sommerens Kertelejr i Hanebakkerne var man meget aktuelle, for man arrangerede en 24-timers hike med titlen „Rejsen til månen“ med en pompøst startrampe, bygget af hjemmeværnet og i form som en svævebane. – Behøver vi at sige, at det var alle tiders tur. Der deltog omkring 200 piger

i lejren, som var arrangeret af KFUK-spejderne og Det Danske Pigespejderkorps i fællesskab. Fællesrådets formand, prinsesse Benedikte, åbnede lejren, som i alle måder fik et vellykket forløb. – På billedet ser I nogle af deltagerne forsyne sig med „røde pindsvin“.

International om at være værtinde

Der kommer en gæst!

Ja, der kommer mange gæster i korpslejren i 1970, og måske er du en af dem, som gerne vil huse en udenlandsk gæst efter lejren?

At det er morsomt og interessant at modtage gæster fra udlandet, er vi alle enige om. Morsommere og interessantere bliver det, jo mere vi prøver at kvalificere os dertil. Her får du nu nogle gode råd, og der kommer flere i næste nummer af Pigespejderne.

Hvem er det, der kommer?

Ja, det ved vi ikke endnu, men inden for spejderbevægelsen er der mange, mange muligheder. Du ved måske ikke engang, hvor på landkortet, du skal finde din gæsts hjemland. Det må være noget af det første, du finder ud af.

Hvilket sprog kan der være brug for? Ingen forventer, at du f. eks. behersker swahili, men det gør et godt indtryk på en gæst, som måske har swahili som modersmål, at du i det mindste ved, at der i hendes hjemland tales et sprog med det navn. Netop swahili tales i øvrigt i flere lande. Hvor f. eks.?

Som regel kan vi bruge et af hovedsprogene – engelsk, fransk, spansk, tysk – så dem må vi hele tiden holde ved lige og arbejde videre på.

Et land kan rumme spejdere af forskellige racer og religioner. Race og religion kan høre ubrydeligt sammen,

men man kan absolut ikke gå ud fra det. Ikke alle religioner behøver at tage så få hensyn, som vi inden for den danske folkekirke. Er vor gæst f. eks. romersk katolsk, så skal hun, og vil hun som regel, passe sin messe, hvor hun end befinder sig, og det er ikke for at være sær, at hun ikke først vil spise morgenmad. Det er heller ikke et lune, at hun ikke spiser kød om fredagen, men gerne vil have fisk. De græsk ortodokse er meget strenge med deres fastedage, en ortodoks jøde spiser ikke flæsk under nogen form og er meget omhyggelig med at overholde sabbaten; en muhamedaner spiser heller ikke svinekød og drikker ikke vin, har sine fastedage, men må spise efter solned-

gang; en hindu spiser ikke oksekød, så du kan se der er flere hensyn du må lære at tage til din evt. gæst.

Asiater og afrikanere er vant til at overgyde sig helt med vand fra en kande, hvis der ikke findes brusebad. I stærk varme kan der endda være tale om mere end et bad om dagen.

Vort kendskab til visse nationale egenskaber kan i høj grad bidrage til, at vor gæst føler sig godt tilpas i vort hjem. En amerikaner er måske vant til hjemmefra, at man »ikke er så grådig, at man spiser helt op«. At vi ikke forstår det, er en ting, men bare vi forstår, at det ikke er mangel på opdragelse, kun en anden opdragelse, så kan vi bedre tage det.

Sådan kan der være så mange væsentlige eller uvæsentlige ting, som giver spændende særpræg, og som vi som værter må respektere. Derfor er det rart at være i hvert fald lidt orienteret på forhånd. Derfor bringer vi her nogle gode råd, som du kan lære lidt af, hvis du skulle få en gæst fra **Storbritanien**.

Bliv ikke fornærmet, hvis en brite ikke giver hånd ved præsentation eller afsked.

En brite vil ikke altid ringe, skrive eller sige tak for sidst.

Bliv ikke fornærmet, hvis en brite kommer tomhændet til dit hjem. En brite føler, at det ville være en slags betaling for din venlighed og gæstfrihed.

Unge mennesker fra Storbritannien vil ikke bukke eller neje, når de hilser på ældre folk. Dette er ikke tegn på manglende manerer.

En brite forventer at blive presset til at spise, og de vil ikke tage selv, selv om de bliver opfordret dertil.

Forklar din gæst, hvordan man spiser smørrebrød. En brite har ingen idé om, hvordan man spiser en dansk frokost, og hun vil højst sandsynlig tage lidt af hvert på sin tallerken.

Husk at servere mælk, ikke fløde, med te, der er kun få englændere, der foretrækker ufortyndet te.

Fortæl din gæst, hvor hun kan købe frimærker og postkort. I Storbritannien kan man kun købe frimærker på posthuset.

Skal I i teatret, forklar da din gæst, at man lægger overtojet i garderoben. Det gør man sjældent i Storbritannien.

Vi kommer igen næste gang med flere gode råd og vejledninger til dem, som venter gæster i og efter korpsejren.

Den internationale afdeling.

Spredte indtryk fra

den 20. verdenskonference i Finland

Hvad er en verdenskonference for noget, vil mange af jer nok spørge? Det er svært med få ord at fortælle om Verdensforbundets 20. „generalforsamling“, så I kommer til at fornemme den begejstring og iver, hvormed ca. 300 førere fra 75 nationer kom og drøftede – på deres korps' vegne – hvordan vi kan gøre spejderarbejdet endnu bedre og få endnu flere med i legen end de 6 mill. pigespejdere, der findes i dag i verdensforbundet.

De finske spejdere var værter for denne konference, og de var imponerende dygtige til at organisere og få det hele til at glide let, og søde til at vise os på rette vej, når vi var faret vild i det mystiske, men spændende conferencecenter. Og som de kunne underholde os, når vi holdt pauser i forhandlingerne. Utraditionelt, kvikt og sjovt var det sat sammen: Midsommerfest med hekseri, alfedans, sang og spil og sejltur i skærgården med bål langs ruten. International aften, hvor vi per mystiske lyde og

lysvirkninger og lysbilleder af levende celler blev taget på raketfart til en „Interplanetarisk pigespejderkonference“, en herlig efterligning af, hvordan man tænker sig fremtidens konferencer bliver. Besøg i en lejr for finske seniorspejdere. Fin modtagelse i udenrigsministeriet med drinks og pindemadder og lækre små frikadeller. Besøg i finske hjem. En svedetur i sauna for dem, der havde lyst og helbred til det. Og så har finske spejdere ude omkring i landet haft travlt med at lave gaver og hilsener til alle deltagerne: Små velkomsttegninger fra patruljer, en bæretaské af stof til alle vore papirer og pakkenelliker, en lille buket med 7 forskellige vilde blomster til at lægge under hovedpuden midsommernatten, så vi kunne drømme sødt om „den eneste ene“. Jo, de finske spejdere forstod at sørge godt for os på alle måder – også for godt vejr.

Jamen, bestilte I da ikke noget også? I kan tro, vi gjorde! Det meste af konference-tiden (10 dage) sad vi i konferencsalen

med øretelefoner på og alle vore papirbunker foran os og lyttede til kloge og dygtige talere og indledere, og når der derefter blev åbnet for spørgsmål og diskussion, røg delegationernes skilte i vejret for at bede om ordet: France, Venezuela, India, Jamaica, Monaco, Ghana, Haiti o. s. v. Indlæggene blev oversat til engelsk, fransk, spansk og arabisk, så kunne man på sin lille transistormodtager foran sig vælge, hvilket sprog man nu fik mest ud af at lytte på. Ved slutningen af hvert emne, der blev drøftet og behandlet, blev der så taget en afstemning, og igen så man ud over en skov af skilte med landenes navne, når „For“, „Imod“ og „Stemmer ikke“ skulle tælles op.

Og hvad stemte vi så om? Det mest spændende for jer at høre om er nok afstemningen om optagelse af nye medlemslande. Alle ansøgninger blev godkendt, så der var glæde og jubel, da Lady Baden-Powell med en af sine mange inspirerende taler kunne meddele 7 tidligere associerede medlemslande fuldt medlemsskab – Ghana, Guatemala, Iran, Spanien, Tanzania, Trinidad og Tobago samt Østrig – samt byde 6 nye lande velkomne som associerede medlemmer – Barbados, Botswana, Dominikanske Republik, Guyana, Rhodesia og Swaziland. Så nu er der 50 Full Member lande og 37

Associate Member lande i Verdensforbundet. Prøv at finde de nye medlemslande på et verdenskort, og I vil blive taget på en lang og spændende rejse verden rundt ganske gratis! Der blev rigtig festet om aftenen for at byde „babyerne“ velkomne. Deltagerne – uanset alder og grader – optrådte efter tur på slap line med dans og sang, så man skulle tro, det var en omrejsende dansetrup, der var kommet på besøg.

I det næste nummer af COUNCIL FIRE (Verdensforbundets spejderblad, der kommer hvert kvartal) kan I få meget mere at vide om Verdenskonferencen, end jeg kan få plads til at berette om her. Læs det, eller få din fører eller en anden engelskkyndig til at læse det for jer, så I kan være med til at sprede oplysning om, hvad en verdenskonference egentlig er.

I aviserne har I sikkert set, at vor dronning og protektrice var med til noget af konferencen. Vi danske deltagere kan fortælle om, hvordan Hendes Majestæt spredte glæde om sig, talte med så mange deltagere som muligt under måltiderne og i pauserne. Hele konferencen rejste hjem med en stor respekt for Dronning Ingrid's indsats for spejderarbejdet, og denne respekt tager vi danske spejdere med glæde del i – og siger tak tillige.

Gulle.

På opdagelse *ud i naturen -*

MED „MANDEN FRA SKOVENE“

Den sorte stork

Den sorte stork? Nåh, det er den, der kommer med negerbørnene! Nej, det er sandt; det er kun hos menne-skene, man gør raceforskell. (Og det bør vi snarest vokse fra; dyrene kender det ikke). Ja, vi har vel alle kendskab til den hvide stork, selvom den efterhånden er ved at være en hel sjældenhed. Men der findes altså også en sort stork, skovstorken kaldet, idet den altid bygger rede i træer og fortrinsvis tilbringer hele sit liv i skovmoser og ved skovenge. Skulle en og anden særlig have studeret H. C. Andersen, ja, så er det just ham, der skriver om den sorte stork i Jylland:

»I mosen storken kulsort går,

Der er så smukt og godt derovre«.

På digterens tid var denne specielle stork ikke sjælden, men kunne træffes i alle større skove – altså rundt regnet for 100 år siden. I dag er den om ikke helt udryddet, så sikkert kun eksisterende i eet eksemplar, allerhøjest 1 par i hele landet.

For nogle år siden besøgte jeg dette sidste par, der havde rede i en stor nordjysk skov. Der blev naturligvis passet godt på dem, og havde det ikke været for gammelt bekendtskabs skyld, havde stedets revirjæger aldrig røbet mig stedet. Men altså, jeg fik forklaret vejen og kom afsted en tidlig morgen i juni.

Det blev – næsten – som en vandring til eventyrets land, en vandring, det i dag er såre vanskeligt at opleve; derfor fortæller jeg om den her.

Fra den åbne bøgeskov kom jeg efter nogen tids forløb ind i en tæt tykning, så tæt, at end ikke hjortenes stier – vekslerne – førte igennem. Det filtredede grenværk skabte halvmørke mellem de gamle, mossede stammer, der ligefrem krogede sig ind over mig. Bunden her var blød og sumpet og stilheden her i skovens hjerte så komplet, som på den første dag ved jordens skabelse. Ikke en fuglestemme eller en knagende gren, kun dystert mørke og så denne stilhed, der næsten føltes som et sug om hjerterødderne. Videre frem maste jeg afsted over væltede, muldne træstammer og et net af slyngplanter, der som fangarme søgte at standse min fremtrængen. Jeg var virkelig i urskovens dyb.

Og så, pludselig – som gled et tæppe til side – åbenbarede en lysning mellem stammerne, en tragtformig åbning mellem de tætte kroner kastede et glimt af hvide sommerskyer og en stump blå himmel ned over et lille vandhul, hvorover en århundredgammel eg hældede sin knudrede stamme. Der hvor de svære grene dannede krone, så jeg en mægtig rede, sort af ælde og skærmet af de omstående træers tætte kroner.

Jeg følte mig helt blændet af den pludselige overgang til det strålende lys, der vældede ned over sceneriet og stod derfor ganske stille for at spejle. Alt var dog roligt og intet røbede liv deroppe.

Jeg gik rundt om træet og dyndhullet. Reden havde sikkert for nylig været

Skovstorkens utilgængelige rede

– og fire næsten voksne unger.

beboet, det sås tydeligt, men spørgsmålet var kun, hvem der havde boet der.

Skyttens ord om eventyret fik mig til at tøve – men der skete først noget, da jeg drejede mig bort for at søge tilbage til menneskenes stier og veje.

En stor skygge voksede frem over den snævre lysning, brede vinger standse, og ned dalede en fugl i hvidt, sort og rødt – skovstorken.

I samme nu skete der noget ved reden. Som vækket af en tornerosesøvn kom der liv deroppe. Tre store unger, endnu med hvide dun over de sorte rygge, rejste sig samtidig og strakte de lange næb op mod den kommende fugl. Den gamle stork landede på redekanten og slængte en hugorm, endnu med trækninger i den sribede krop, ned til ungerne, hvor den snart efter gled over i det store kredsløb.

Straks da den gamle stork igen havde forladt reden, lagde ungerne sig ned og var igen usynlige fra jorden. Jeg forholdt mig urørlig og havde ikke noget indtryk af tid. Jeg kan ikke nu, år efter, sige, hvor længe jeg opholdt mig inden for redens tryllekreds, men de enkelte synsbilleder har fæstnet sig uudsletteligt i min erindring.

Jeg har i årenes løb stået ved tusinder af andre fugles reder, men aldrig før kendt denne intense stilhed noget andet sted. Der var ingen kaldende stemmer, intet madskrål og vingebasken. De gamle fugle kom og fløj igen som skyggebilleder, og naturen udenom var tyst og tavs, som vågede skoven selv over den ensomme rede med landets sidste par af den store, skønne fugl.

Og jeg bevarede også dens hemmelighed, der var skjult i den mest utilgængelige del af Rold skov, urskoven, hvor Pan endnu regerer.

Skovstorken trækker også mod syd om vinteren. Om det nu har været forgiftede græshopper eller zulukaffernes jagtspyd, der er skyld deri; næste år var der kun een stork ved den gamle rede – og så forstår I jo nok, det ender sørgeligt med eventyrfuglen i Danmark. Måske også inden længe vil det være slut med dens hvide slægtning her. I denne sommer er antallet igen faldet og er nede på en femtedel af bestanden for bare tyve år siden. Så det kan nemt blive en af jer, der fortæller den næste generation af spejdere om den sidste hvide stork i Danmark.

Spejderhjælpen - hvorfor og hvordan

Skal vi nu til det igen? – Hvorfor skal vi pludselig have penge for at være hjælpsomme en uge om året? – Hvem får pengene? – Hvor mange penge drejer det sig om? – Er der penge nok til, at det virkelig betyder noget? – Er det ikke en slags organiseret tiggeri, vi driver? – Spilder vi ikke en masse tid, der kunne have været brugt til spejderarbejde, på det?

Disse og mange andre spørgsmål er hørt og vil blive hørt i forbindelse med vor årlige „Spejderhjælp“-s-uge i de fire spejderkorps. Her vil du finde svar på nogle af dem, så du i år måske ved lidt mere om, hvorfor vi ofrer tid og arbejde på denne indsats.

Vi kender alle sammen vittighedstegnerens billede af den lille spejder, der er så hjælpsom, at den gamle dame bliver lodset over på den anden side af den stærkt befærdede gade, selv om hun slet ikke havde noget at komme derover efter. Det er en vit-

tighed, men det er et godt bevis på, at næsten alle mennesker forbinder hjælpsomhed med spejderne, og det skal vi da bare være glade for og prøve på at leve op til.

Når vi en enkelt uge om året gerne vil have penge for i hvert fald en del af vor hjælpsomhed, hænger det sammen med, at vi på dette tidspunkt ønsker at gøre en samlet indsats for at hjælpe, ikke dem, som vi arbejder for, men børn hjemme og ude, der har brug for det, som penge kan købe. Alligevel er det hele jo ikke den rene forretning i den uge. Vor almindelige hjælpsomhed må vi ikke glemme, og vi tager da heller ikke fast timeløn for vort „arbejde“, men beder folk give os, hvad de finder tjeknsten værd.

Det oprindelige slogan for „Spejderhjælpen“ var „raske børn hjælper syge børn“. Hjælpen går ikke længere udelukkende til syge børn. Men et af de projekter, der har fået flest penge, og som vi stadig støtter, er spedalskhedshjælpen i Indien. Hvis I ikke har hørt om det andre steder, kender I fra bibelshistorien noget til denne frygtelige syg-

Fortsettes side 19

Man får mest ud af arbejdet, f. eks. med et due-
lighedstegn, hvis alle går ind for det.

Demokrati i patruljen

I har sikkert alle hørt ordet demokrati. Vi ser det tit i avisen, hvor der fortælles om, at man ønsker demokrati på arbejdspladsen, i skolen, på universiteterne o. s. v.

Som overskrift på denne gemmeside står der: demokrati i patruljen, så måske skal vi lige se på, hvad ordet demokrati egentlig betyder. Slår vi op i et leksikon, finder vi ud af, at ordet er græsk, og at det danske ord herfor er folkeherredømme eller folkestyre. – Så ved vi lidt om, hvor det snerper hen.

Demokrati i patruljen = folkeherredømme (-styre) i patruljen. Var det noget helt nyt? – altså dette, at patruljens medlemmer, Karen, Prik, Lise, Birgitte, hvad I nu allesammen hedder i jeres patrulje, står ved roret og styrer jeres patrulje – eller har I altid haft det sådan? For har I det, kan I godt holde op med at læse nu, så er der

ingen grund til at gå videre. Men er det nyt, så læs og tænk over, om det vil være en god idé at praktisere demokrati hos jer.

Hvem skal være hvad

Vi ser på en patrulje, der har syv medlemmer: Karen (14 år), Birgit (13), Yvonne (13), Lis (14), Lone (12), Trine (12) og Pia (13). Vor patrulje fandt ud af, at den ville være et lille demokrati, hvor alt kom til at foregå efter det, man i fællesskab havde besluttet. Altså bestemtes det, at der ved det næste patruljemøde skulle være valg, for i et ordentligt demokrati må man have frie valg, hvor man *vælger en leder*.

Mødet kom, og næsten alle i patruljen havde i det skjulte drømt, at hvis det nu bliver mig så ... Resultatet blev, at man var så sært ufrie, og ingen ville rigtig foreslå nogen, for alle ville så gerne selv. Til sidst

Også når der skal holdes skæg i gaden, giver det bedst resultat, når der er sammenhold.

måtte Karen, der havde været patruljefører i et halvt år, tage sig af at få hul på problemet, og hun foreslog, at de hver fik en seddel, og på den skulle de skrive navnet på det medlem, som hver enkelt ønskede. Som sagt – så gjort. Resultatet blev, at Karen fik 3 stemmer og Birgit fik 2, Yvonne og Pia hver 1 stemme, så Karen blev patruljefører igen og Birgit assistent. Efter lidt snak og en sang gik man hjem, for tiden var gået. Men alle var lidt skuffede, for man var jo egentlig lige vidt.

Et godt program, men...

Til næste møde havde Karen og Birgit *lavet et program*, men Yvonne og Lis gad ikke alt det med redningsreb og signalering, for de prøver havde de taget, og morsebil- ledlotteriet kendte de indtil bevidstløshed. – Det var en flok halvsure spejdere, der gik hjem fra det møde og det næste møde med, for det gik slet ikke bedre, selvom Karen og

Birgit havde slidt med at lave et godt program.

Karen og Birgit talte om at gå til tropsforeren og snakke med hende om det, men de syntes, det var lidt trist at skulle til at fortælle, hvor dårligt det gik, skønt de prøvede med de gode ideer, de fik på patruljeførermødet, hvor de endog havde pralet lidt af, at de var blevet valgt, og tropsforeren havde sagt, at det var helt i orden med deres valg.

Hvem vil hvad

Ved det tredje møde gik det helt galt. De kom op at skændes, og det var lige før, de var ved at melde sig ud alle sammen. Men så blev det Birgit for meget, hun fik sagt noget om, at hvis de ikke ville lave det, Karin og hun havde bestemt, *så kunne de bare tage og sige, hvad de ville lave*. Der blev meget stille i lokalet, for nu måtte der tænkes over tingene. – Hvad ville de egentlig? – Ja, alle ville tage nogle prøver, Lis

ville tage noget med kort og kompas, Pia kunne også godt tænke sig noget i den retning, Lone og Trine ville noget med naturkendskab, Yvonne noget med korpset.

Da luften havde svirret med forslag lidt, blev alle klar over, at så meget kunne man i hvert fald ikke nå på det næste møde, *så man måtte til at vælge*. Pia foreslog, at de alle sammen kunne arbejde med det samme, hvis de kunne blive enige om en ting. Det blev løsningen for den patrulje. Man blev enig om, at den første måned skulle man have kort og kompas, den næste måned naturkendskab, den tredje måned noget om lejr, for så var man nemlig nået til april. Planen så herefter således ud:

Februar: Kort og kompas.

Marts: Naturkendskab.

April: Lejrspøt.

Da man gik hjem den aften, var der nogen begejstring, for nu vidste man, hvad man ville. Karen og Birgit talte om, hvor travlt de ville få med at planlægge de enkelte møder. Resultatet af deres første anstrengelser kom til at se således ud:

Februar – 1. møde:

(Målebordsblad, størrelsesforhold, signaturer)

a. Sang, 2 min.

b. Meddelelser, 5 min.

c. Vi „rejser“ på et målebordsblad (målestok, kortskrift), 20 min.

d. Sang, 3 min.

e. Vi lærer 10 signaturer, 10 min.

f. Sang, 3 min.

g. Vi tegner signaturer, 10 min.

h. Vi diskuterer, hvad hver skal til næste gang

i. Afslutning.

Under punkt h diskuteredes følgende forslag til februar – 2. møde:

a. Sang

b. Meddelelser

c. Lone og Trine viser 10 nye signaturer, som vi andre skal kunne

d. Sang

e. Yvonne og Lis kommer med opgaver i afstandsmåling på kort

f. Pia og Birgit kommer med et signaturspil

g. Sang

h. Karen lærer os kompassets navnestof

i. Diskussion om næste møde

j. Afslutning.

Hver sin opgave

Her sluttede Karen og Birgit deres planlægning i første omgang. Første møde gik helt godt, selv om Yvonne og Lis syntes, at

Ved fælles hjælp går det.

det havde de da lært før. Der blev nogen diskussion, da Karen og Birgit forelagde forslaget til det næste møde, men alle gik ind på at klare *hver sin opgave*.

Andet møde gik også helt godt, bedre end det første, for Yvonne og Lis opdagede, at det var sjovt, at de kunne lære de andre noget, de havde nemlig fået lavet nogle af opgaverne lidt for svære, så de måtte hjælpe kammeraterne med at løse dem. Da de skulle til at diskutere det tredje møde, kom de til at more sig vældigt over, at de helt havde glemt, at februar er tænkedagsmåned; men det kunne de da endnu nå at få gjort noget ved. Tredie møde i februar kom til at se således ud:

- a. Sang
- b. Meddelelser
- c. Pia og Lis kommer med opgaver i at indstille kompasset og finde N, S, Ø og V efter kompas samt i at orientere et kort efter kompas.
- d. Yvonne og Birgit fortæller om orientering efter sol og stjerner

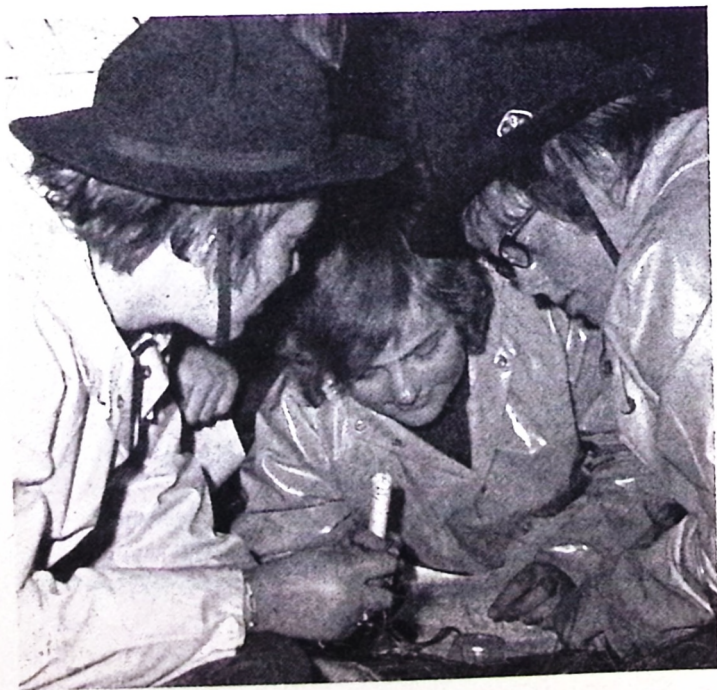
- e. Sang
- f. Trine og Lone laver gætteleg om BP og Lady BP
- g. Karen lærer os udenlandske sange
- h. diskussion om næste møde
- i. Afslutning.

Enighed og samarbejde

Karen og Birgit kom til hvert møde med et forslag til det næste møde. Det var ikke altid, mødet blev helt, som de havde foreslået, for det hændte, at der var noget, som patruljen hellere ville, men én ting sørgede de syv spejdere for – *de blev så vidt muligt enige om, hvem der ville klare hvad.*

Jamen, hvad har det med demokrati at gøre?

ALTING – for det ægte demokrati lever kun der, hvor der er rigtigt folkestyre – dvs. DER, hvor patruljefolket bliver enige om, hvad de vil, samt hvem der klarer de forskellige opgaver, og DER, hvor man hjælpes ad med at få opgaverne løst.

I rådslagning
må alle være med.

dom, der lemlæster de angrebne og samtidig er så frygtet, at de nærmest bliver udstødt af samfundet. I Indien hærger denne sygdom stadig slemt, men i vore dage har man medicin, der for en ringe pris kan helbrede de syge, hvis man begynder i tide og fortsætter længe nok.

Siden har vi støttet mange andre projekter, foruden sygdomsbekæmpelse, oprettelse af vuggestuer, børnehaver, børnehjem, plejehjem og skoler for forældreløse og fattige børn i flere U-lande. En del af pengene er også gået til formål, der har med børn at gøre indenfor vort eget lands grænser, ikke mindst i en del af landet, der har specielle problemer at slås med og stort behov for hjælp, nemlig Grønland.

Selv om det måske kun er nogle få kroner, du tjener ind på dit arbejdskort, skal du ikke tro, at det er uden betydning. Husk på, at vi er fire store spejderkorps her i landet, der alle arbejder sammen om at løse denne opgave. Tilsammen bliver det henad en kvart million kr. om året, og „Spejderhjælpen“ har eksisteret i omkring ti år nu. Det er mange penge, og også nok til, at det virkelig kan mærkes, der hvor de bliver anvendt.

Det koster tid, måske også tid, der udmærket kunne være brugt til spejderarbejde, at gøre en indsats for „Spejderhjælpen“. Men når vi ser, hvad de mange penge bliver brugt til, og ved, at de bliver til direkte gavn for andre børn, der ikke er nær så godt stillet som vi, kan vi ikke tillade os at sige, eller blot tænke, at den tid er spildt. Dertil er opgaven for vigtig.

Derfor må du tage opgaven som en udfordring og gå til den med det sædvanlige gode spejderhumør, hvad enten din afdeling laver en samlet aktion, eller du selv skal ud at tilbyde din tjeneste til venner, bekendte og naboer.

„Spejderhjælpen“ giver os hvert år en ekstra mulighed for at vise, at vi mener noget med de to paragraffer i spejderloven: „En spejder er hjælpsom“ og „En spejder tager vanskeligheder med godt humør“. God arbejdslyst!

Mest for Seniorer

SØSPEJJD

Hvordan startes en søspejdergruppe?

Det er mit indtryk, at der rundt omkring i landet er stor interesse for søspejderarbejde, men at det kniber lidt med at komme i gang.

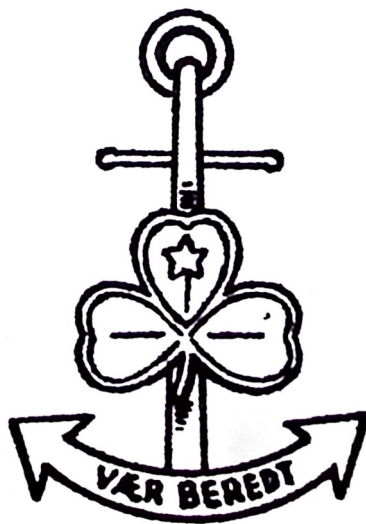
For at starte behøver man

nogle interesserede piger,
en fører,
et søkyndigt tropsrådsmedlem
samt divisionschefens tilladelse.

Det er faktisk det hele.

Søspejderarbejdet tænkes at kunne foregå under forskellige former, det kan være en seniorgruppe, en sø-patrulje i en bestående trop eller en ren sø-trop.

Interesserede piger findes sikkert alle steder, men det må forlanges af pigerne, at de kan svømme. Se også korpsets bestemmelser om ture og lejre til søs. Det søkyndige med-

lem til tropsrådet skulle være overkommeligt at skaffe, og divisionschefen giver med glæde sin tilladelse. Tilbage er kun føreren. Det er naturligvis bedst, hvis søspejderføreren selv kan sejle, men det behøver ikke at være en betingelse, hvis hun blot kan finde søkyndige hjælpere og/eller instruktører.

Er I nået så langt, mangler I bare noget at sejle i. Om det er en robåd, sejlbåd eller motorbåd eller noget helt fjerde, er for så vidt underordnet, når bare fartøjet er i sødygtig stand. Af økonomiske grunde må gruppen nok låne sig frem, i hvert fald i starten. Det kan anbefales at søge kontakt med eventuelle lokale drengesøspejdertropper og om muligt komme til en ordning, så I der kan låne båd og evt. instruktør. Findes der ingen drengetrop, er der sikkert en sejlklub eller andre søsportsinteresserede, som kan være til hjælp på forskellig måde.

Og hvad laver søspejdere?

Om vinteren arbejdes med almindeligt spejderstof samt lidt mere sø-præget stof som f. eks. navigation og tovværksarbejde. Her kan man hente inspiration i Det Danske Spejderkorps' bøger: »Den lille Spejderbog«, »Prover og duellighedstegn« samt den for nylig udkomne »Navigatoren«.

I sommerhalvåret fra først i maj til omkring oktober sejles der. Der kan arrangeres week-ends og lejr som i enhver anden trop, men traditionelt spejderstof bliver der ikke megen tid til.

Lord Baden-Powell har skrevet om søspejdersporten,

»Det er vel til dels, fordi jeg selv begyndte på den måde, at jeg anser søspejdersporten for langt den nyttigste form for spejdersport, fordi den stiller én overfor genvordigheder og farer, og således lærer én at bevare fatningen og lystre ordre øjeblikkelig og uden toven. Man lærer også at være beredt til at tage fat på et hvilket som helst job uden at vente på at få besked. Søspejdersporten giver én det friluftsliv, der bringer sundhed og masser af æventyr«.

Det er dejligt at være søspejder – I skulle prøve det.

TF. Inge Kristensen,
»Søstjernen«, Holbæk.

Adr.: Lærkevej 46, 4300 Holbæk.

Træenagling

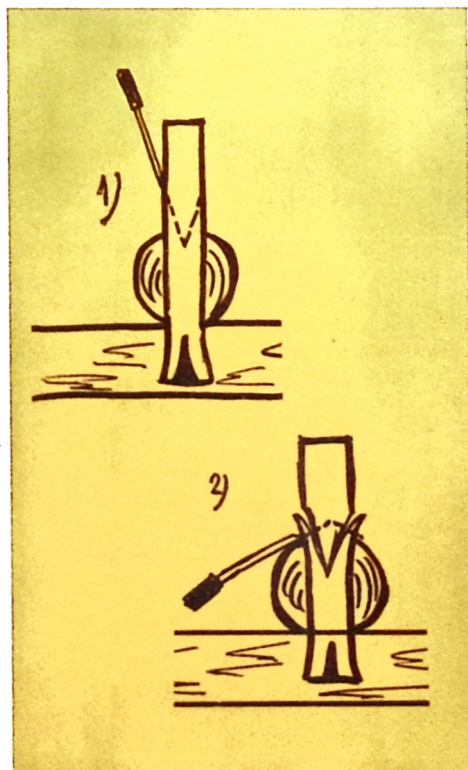
(fortsat fra sidste nr.)

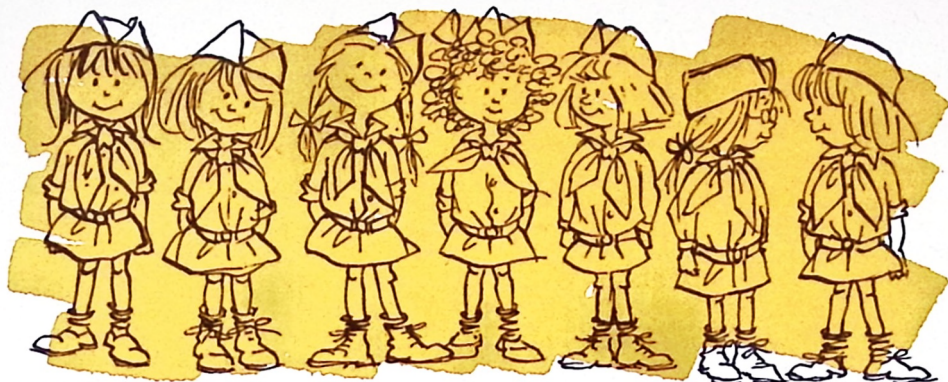
Hvis træenaglen er lige tyk over det hele bliver vi også nødt til at kile den yderste ende.

Det kan gøres som følger:

Træenaglen skal være noget længere end det borede hul. Den slås i med bundkile (se sidste nr.). I den ende, der rager uden for hullet skæres man en kile ved hjælp af et stemmejern, langs de stiplede linjer på fig. 1.

Kilen slås hårdt i (fig. 2) og det overflødig træ fjernes med et stemmejern langs de stiplede linjer (se igen fig. 2).

Hallo alle blåmejser

Kløver fortæller:

Hokus Pokus Filimaximus

Vi har været i lejr, og I kan tro, at det var sjovt. Det var en spændende dag, da Gutte gav os nogle ark papir, som vi skulle samle til en lille lejr bog. På forsiden var der en mand, som trak en kanin op af en hat, og så stod der

»TRYLLELEJR« med store bogstaver. Inde i bogen stod lejrens adresse og alt det, som vi skulle have med. Der stod også, at lejrens motto var: HOKUS POKUS FILIMAXIMUS.

Vore forældre kørte os til lejren, som lå i en skov. Mor havde fortalt, at der blev slagsmål om overkøjerne, for det var der, da hun var spejder, men Gutte sagde, at det blev der ikke noget af, da hun var »et fredens menneske«, hvad hun så mente med det. Hun stillede os op på en lang række efter alder, svingede med en tryllestav og sagde HOKUS POKUS FILIMAXIMUS, og straks sprang hyttedøren op som ved trylleri, men Gerda sagde, at Gutte havde en snor bundet i døren. Så måtte den ældste først gå ind og vælge en køje, det var Splint, det heldige asen. Så var det den næstældstes tur, og vi i den bageste ende af rækken blev mere

og mere spændte. Naturligvis var der ingen overkøje, da det blev min tur, men jeg kom til at ligge ved siden af min veninde Dims. Glad, der er helt tosset med dyr, kastede straks sin kærlighed på snegle, og hun for rundt og samlede en masse. Hun gav dem navne, og hun påstod, at hun kunne kende dem på skallerne.

Gutte læste hver dag et kapitel af en bog om en tryllekunstner, der boede i en grøn zigeunervogn, og en dag løb hans kanin væk. Hvert kuld lavede en zigeunervogn af en skotøjsæske, som blev malet grøn. Vi klistrede hjul på og lavede gardiner og møbler. Tryllekunstneren lavede vi af piberensere. Vi var også med i et løb i skoven for at lede efter kaninen. I bogen var der også en dreng og en pige, der blev ven med tryllekunstneren og en gammel bedstemor, der i fødselsgave ønskede at se en trylleforestilling.

Det lykkedes Glad at få fat i en ekstra skotøjsæske til sine snegle. Hun lagde grønne blade i bunden, for at de skulle have det godt. Hun sov i køjen over mig, og hun kravlede op og ned mindst tyve gange for at se til sine snegle, og det endte med, at hun tog æsken med op i køjen. En morgen var låget gået af, og alle sneglene var kravlet ud. Glad gav et hyl, da hun opdagede det og vækkede os alle sammen. Dims råbte op, fordi en snegl var krøbet ned til hende, og til sidst var der sådan en larm, at Gutte kom farende for at se, hvad der var på færde. Glad sprang rundt for at lede efter sneglene, og Gutte sagde, at hun skulle være stille, for det var for tidligt at stå op, men så hylede lille Victoria og var bange for sneglene, og Glad sagde, at hun ikke kunne sove, når hendes kære dyr flakkede hjælpeløse rundt. Det lykkedes dog Gutte at få nogenlunde ro, men Glad rumsterede stadig rundt og ledte efter Amandus og Petrus.

Da vi skulle spise morgenmad, stillede Glad sin æske med snegle midt på bordet for at kunne holde øje med dem, men da hun tog sine yndlingsnegle op og lod dem kravle rundt på hænderne, sagde Gutte, at der måtte være en vis kant, og at Glad enten måtte vælge mellem at spise sammen med os eller sammen med sneglene udenfor.

Alle de ting, som vi i dagens løb lod ligge og flyde, kom i en tryllepose, og om aftenen legede vi panteleg med tingene. Glad var meget skuffet over, at Amandus og Petrus ikke var med i posen, men Gutte sagde, at hun snart var træt af alt det sneglepostyr.

HOKUS POKUS FILIMAXIMUS var et godt trylleord, som hjalp både på skrammer og sår, og vi gik alle rundt med en tryllestav, og tryllede hinanden til at grine.

Den sidste dag i lejren var det Helles fødselsdag, og vi samledes i pejsestuen om aftenen. Så kom Helle ind klædt på som en gammel bedstemor, og vi gav hende gaver, som vi havde lavet i lejren. Så sagde Gutte trylleordet, og tænk, så kom der en rigtig tryllekunstner ind. Han lavede en flot forestilling. Vi kunne slet ikke finde ud af, hvordan han bar sig ad, og han ville heller ikke fortælle det, da han bagefter spiste lagkage sammen med os.

Bare vi snart skulle i lejr igen, men til næste år er jeg gammel nok til at få en overkøje. **HOKUS POKUS FILIMAXIMUS** – nemli'.

Breve

3. Silkeborg flok har sendt en hel bog med breve om et forældreløb, hvor man var på tur i himmelrummet. Birgitte skriver, at sidste år var det 1. Silkeborg, som holdt løbet, men i år var det 3. Silkeborg, og Kirsten fortæller, at det smask-regnede sidste år, men at det i år var meget varmt. Birte syntes, at det var sjovt at skyde balloner ned med en slangebøsse og at spejle æg på en spade. 3 voksne og 3 blåmejser skulle med bind for øjnene rejse et telt o.s.v. Der er også

fine tegninger fra dagens begivenheder.

Ordrup flok har sendt en meget fin hilsen sammen med løsningerne på konkurrencen.

Tak for alle hilsenere og breve.

Jette.
1. Oksbøl flok.

Hvem vandt?

Der kom mange breve om GLADS venner, og der var mange fine tegninger, men mange havde kun fundet 7 dyr, og der var 8. Prøv engang at se på tegningen igen. Det var den rigtige skovsnegl uden hus, som havde gemt sig så godt mellem bladene.

De 8 dyr var: Guldsmed, edderkop, snegl, skovsnegl, græshoppe, sommerfugl, regnorm og mariehøne.

Den først udtrukne rigtige løsning kom fra Lisbeth Rahbek, Vejle, der har ønsket »Muleposen«.

Følgende får en trøstepremie:

Karen Elisabeth Thomsen, Guld-
borg, Alice Jørgensen, Lynge, Lene F.
Pedersen, Laurbjerg (send venligst
nærmere adresse), Karin Sven Søren-

sen, Hørsholm, 3. Folehave flok. Anne Brøndal, Charlottenlund, Ordrup flok. Anne-Kirstine Thaning, Charlottenlund. Dorrit Rasmussen, Hørsholm, 3. Folehave flok.

Ved i

at en del af de spændende breve, tegninger, løsninger på konkurrencer og fotografier og hvad I ellers sender til »Hallo alle blåmejser«, vil blive udstillet i blåmejsarhuset i korpsejren til næste sommer? Måske bliver det netop det, som du har sendt, der kommer med.

Månedens konkurrence

Tegn, mal eller farveklip en blåmejseplakat i anledning af, at alle Danmarks blåmejser i oktober kan fejre 40 års jubilæum. Opgaven er tænkt som en kuldkonkurrence, men har I lyst til at gå i gang med opgaven enkeltvis, er I velkomne til det.

Måske kan I bruge et flokmøde til opgaven, og jeg håber meget, at mange flokke vil være med.

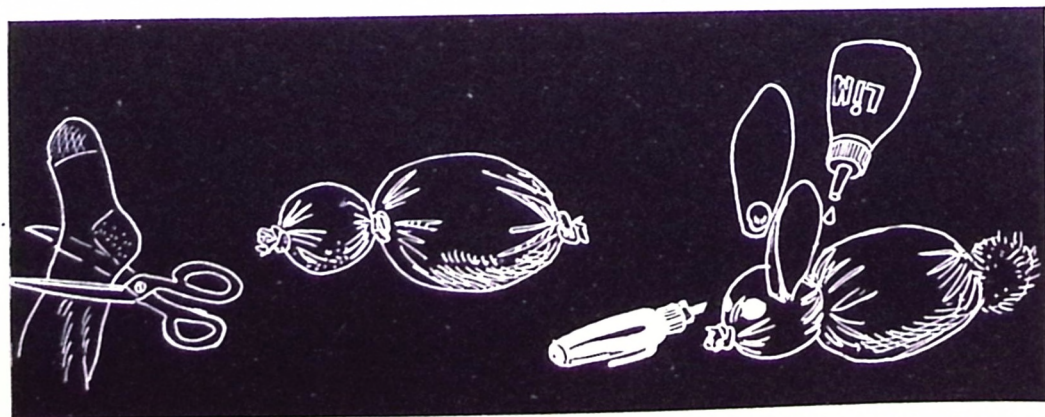
Og præmien? Ja, den skal være en jubilæumsoverraskelse.

Plakaten skal være indsendt til »Hallo alle blåmejser« senest den 10. september.

Kan du lave en kanin?

Man klipper foden af en nylonstrømpe og slår en knude på den. En vatkugle puttes ind i strømpen, og man slår en ny knude til hals. Derefter putter man en ca. dobbelt så stor vatkugle ind i strømpen, og der slutes med en knude. Resten af strømpen klippes af. Man kommer en klat lim mellem hovedet og kroppen lige i nakken. 2 lange ører klippes af papir. En tot vat limes på haleknuden og til sidst maler man to store øjne f. eks. med en spritfarve.

Det er slet ikke så svært. Prøv det en regnvejrsdag.

Alle breve og løsningen på opgaven sendes til:

Hallo alle blåmejser, Karen Nordström, Kollerødvej 54, 3450 Allerød.

KLØVERARBEJDET

Nyt duelighedstegn

Ja, du så ret – vi har fået et nyt duelighedstegn. Det hedder HANDICAPHJÆLPER. Det er lavet sammen med KFUK-spejderne. Når vi til efteråret får den nye duelighedstegnsbog, vil du deri kunne se, hvilke prøver du skal tage, før du kan kaste dig ud i arbejdet med duelighedstegn.

Men hvad skal man så kunne til det nye duelighedstegn?

I skema-form kan du nedenfor læse, hvilke krav der stilles i det nye duelighedstegn, Handicaphjælper. I tidligere numre af „Pigespejderne“ vil du kunne finde forskellige artikler, som vil være dig til hjælp, hvis du vil træne til handicaphjælper.

HANDICAPHJÆLPER

Have gennemgået Dansk Ungdoms Røde Kors' kursus for kontakttjeneste og de dermed forbundne forpligtelser.

ELLER

Have set og i din trop forevist lysbilledserien „Bare et handicap“.

Læse litteratur, der behandler problemet omkring handicappede.

Have kontakt med en gruppe handicappede eller en enkelt person med et handicap.

Derefter kan vælges mellem nedenstående punkter:

FYSISK HANDICAPPEDE

- Kunne betjene en kørestol.

Kunne hjælpe dårligt gående på trappegange og lignende.

Kende andre hjælpemidler for fysisk handicappede.

Kunne tilrettelægge og gennemføre en tur med bevægelseshæmmede.

ÅNDSVAGE

Læse Britta Holles bog SANSETRÆNING.

Ud fra denne bog fremstille spil eller lege til beskæftigelse af åndssvage.

Have gennemført spil eller lege med en gruppe eller enkelt person med ovennævnte handicap.

Læse HÆMMET UDVIKLING udg. af Statens Åndssvageforsorg.

Lave en scrapbog over emnet åndssvage.

HØREHÆMMEDE

Læse litteratur, der behandler hørehæmmedes problemer.

Være orienteret om hørehæmmedes vigtigste hjælpemidler.

Praktisk

Have kendskab til hørehæmmedes kommunikationsmidler (tegnprog, håndalfabet og mund-hånd-system).

Kunne mund-hånd-systemet, så der kan etableres kontakt med svært hørehæmmede.

Kunne betjene et høreapparat (kende konstruktion og virkemåde i store træk).

Prøvet samtale med svært hørehæmmede ved hjælp af mund-hånd-systemet.

BLINDE OG SVAGSYNEDE

Læse litteratur, der behandler blinde og svagsynedes problemer.

Være orienteret om blindes hjælpemidler og set nogle af dem i anvendelse.

Kunne Braille-alfabetet og de vigtigste tegn.

Kunne skrive og læse et brev skrevet i Braille-fuldskrift.

Vide hvordan man bedst optræder overfor en blind og vide, hvordan man fører hende og hjælper hende, hvis hun har hjælp behov.

Litteraturliste til duelighedstegnet HANDICAPHJÆLPER

„Ikke som de andre“ Mogens Jansen

(Forlag: Munksgård)

„Sanstræning“ af Britta Holle

(Forlag: Fremad)

„Når et barn er handicappet“ af Dr. Maria Egg

(Hasselbalchs håndbøger)

„Hæmmet udvikling“ udg. af Statens Andssvageforsorg.

Vi vil senere bringe en mere udførlig litteraturliste.

I kløverpjecen findes en liste over skønlitteratur, som vi anbefaler jer at læse.

Kløverudvalget.

Fortsat fra side 6

at få de gule farver til at gå mod henholdsvis gulbrunt og gulgrønt.

Der er mange, som tror, at dersom de køber lusekoftegarn (det garn, som de specielle norske sweatre er strikket af) i en husflidsforretning, så er garnet garanteret plantefarvet, men det er det nok ikke. Plantefarvning bruges nu bare til kunstvævning, da det ville blive alt for langsommeligt og kostbart at forsyne alle koftestrikkere med sådant garn. Til farvning af garn til stoffer og strikning bruges nu altid syntetiske eller kunstigt fremstillede farver. Disse farver udvindes bl. a. af stenkulstjære.

Som kunstvævning regner vi billedtæpper eller gobeliner. I sådanne ting er garnet som regel plantefarvet. På norsk Folkemuseum på Bygdøy ved Oslo er der en hel sal med gamle plantefarvede tæpper, og i Oslo råd-

hus hænger nogle store, mere moderne billedtæpper, hvor alt garnet er håndspundet og plantefarvet. Hvis du får lejlighed til at se disse tæpper, vil du opdage, hvilken mangfoldighed af farver, der er, og hvordan de stråler om kap. Det vil måske minde dig om efterårets farvepragt – og vi kan vel være enige i, at syntetiske farver ville passe lige dårligt begge steder.

»Kochenillen«.

Hvis du vil vide mere om plantefarvning, fremgangsmåde etc., kan du finde meget materiale derom på biblioteket. Eksempelvis kan anbefales en bog, skrevet af Caroline Larsen, „Farvning med plantefarvestoffer“.

(Klicheer gengivet efter Politikens forlag: Flora i farver).

Læste du i aprilbladet om

Ånden fra 64?

og har du lyst til at komme med i flokken af »udenlandsfartpiger« til oktober??

Mon du ved, hvad det drejer sig om?

En træning for 15-18 årige spejdere - 5 dage i oktober-ferien - på Jægergården. Vi beskæftiger os kun med »udenlandsk stof« - sange - danse - sprog - rejser - patruljeaktiviteter - lysbilleder og meget mere, altså lidt om den store verden; find aprilbladet og læs Kammas artikel.

Det er en tradition at indbydelsen til denne træning kommer her i bladet - derfor også disse linier, selv om nogle af jer måske har bemærket den i Førertræningspjecen. Få den hos din TF og find den ved den grønne farve: International træning - 21.-26. okt. - Jægergården. Det er den, vi kalder »Udenlandsfart«, og der skulle have stået: alder 15-18 år, for PF, seniorspejdere, TM m. m.

Ang. pris: se pjecen under den blå farve og få din TF til at hjælpe dig med ansøgning om kommunetilskud.

Tilmelding på blanketten i pjecen *inden d. 20. sept.* Bemærk datoen (der står januar i pjecen); der plejer at være overtegnet, så kom i god tid, hvis du har lyst til »at rejse« med i år.

Lise Løytved.

Uden mad og drikke

Det har ikke skortet på kokebøger i den sidste tid. - Med få dages mellemrum modtog redaktionen tre kokebøger, som vi her kort skal omtale:

Politikens Forlag: Børnenes Koge- og bagebog.

Bogen er festlig med et væld af opskrifter og gode råd, også om de mest almindelige ting, så er man ikke alt for erfaren ud i det huslige, er der her en mulighed for at hente viden. Bogen er overskuelig og velillustreret. En del af opskrifterne vil udmærket kunne anvendes på en patruljetur eller i lejr.

Borgens Forlag: Fra råkost til Grill, af Hans J. Soer.

Denne bog giver opskrifter, hvortil ingredienserne er frugt, grøntsager, svampe, æg, mælk og korn-produkter - eller kortere sagt, sunde sager. Forklaringen er enkel, og samtidig gives der grundige forklaringer om de enkelte varers næringsstoffer, og hvorledes man behandler dem bedst for at undgå at værdifulde næringsstoffer går tabt under tilberedningen. Det er en god bog, men måske nok bedst egnet for en anden aldersgruppe end jeres.

Mejeribrugets Hjemmemarkedsudvalg: Mad for spejdere og campister.

Denne bog er blevet til i samarbejde med ungdomskorpserne, og den tager, som navnet siger, særligt sigte på os. Der er en 4-ugers kostplan, forslag til mejerigtig morgenmad, frokost- og middagsretter og en plan over de forskellige retters næringsindhold samt en liste over de køkkenredskaber, man har brug for i lejr. Bogen har et praktisk format. Den er gratis og kan fås ved henvendelse på korpskontoret i København.

Førstehjælp - lige ved hånden

Selv om vi terper førstehjælp lige fra blåmejsernes 1. stjerne til riddersnoren, kan man godt blive lidt forvirret, hvis man pludselig kommer ud for en ulykke, en trafikulykke, en badeulykke eller lignende.

Derfor er det godt at vide, at man nu kan få en lille bog, hvori man kan slå op og se, hvad man skal gøre i den pågældende situation. Bogen fortæller meget præcist og enkelt, så man ikke er i tvivl, hvad man skal gøre lige netop nu. Bogen understreger, hvor vigtigt det er at give rigtig besked. Der gives en letfattelig og nøje anvisning på, hvordan man skal forholde sig ved de forskellige slags ulykker, ligesom den viser i tegninger, hvordan man giver kunstigt åndedræt, placerer en tilskadekomne i aflåst sideleje o. s. v.

Bogen har en størrelse, der lige passer til en tværsæk, rygsækklomme eller, om det skal være, en uniformslomme.

Bogen hedder »Slå op - Red liv« - er skrevet af læge Uffe Kirk, og udgivet på Berlingske Forlag.

„Til deltagerne i Kertelejren“

Er du en af dem, som har mistet noget på Kertelejren, så se her:

- 1 grøn spejderhat
- 1 par røde gummistøvler nr. 33
- 1 gult krus mærket VK
- 1 brun vindjakke nr. 38
- 1 blå regnfrakke
- 1 blå træningsbluse med rød-hvid-blå kant om ærmer og hals
- 1 par hvide handsker
- 1 lommelygte
- 1 dolk uden skede
- 1 dolk med skede (skeden er forsynet med KFUM-spejdernes emblem og bagsiden er mærket Assenbækmølle)

1 lille spade med hylster mærket Falkoner trop

1 lille spade uden hylster mærket med grøn farve

1 lille spade uden hylster

2 blå spejderhuer

1 blåt tørklæde

1 spejderbælte med DDP's mærke.

Tingene fås, ved henvendelse til KFUM-spejdernes korpskontor, Amaliegade 24, 1256 Kbhvn. K., telefon (01) Palæ 9538.

Mon ikke

deltagerne i spejderjamboreen i Farragout State Park, Idaho, USA, blev glædeligt overraskede, da de fik en hilsen fra Neil Armstrong, den første mand på månen, midt under månefærden. Armstrong sagde: – Jeg vil gerne sige hallo til mine gamle spejderkammerater forsamlet til stævne. Jeg glemmer aldrig min spejdertid, og vil ønske jer, at I alle sammen må få en chance som jeg, til at se denne fantastiske nye verden, vi er nået frem til.

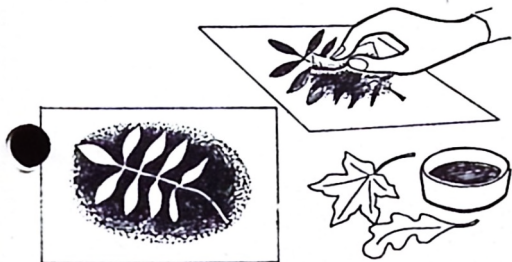
TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNESERIE

Bladtryk

Har du prøvet at lave »bladtryk«? Det er både nemt og dekorativt. Det kan f. eks. bruges til at pynte skrivepapir.

Der er flere måder. Til den første skal du bruge godt blåpapir (ikke almindelig karbonpapir), og et blad, som har tydelige nerver. Læg bladet med bagsiden mod blåpapiret og stryg fast og jævnt, men forsigtigt, sådan at farvestoffet bliver hængende fast på bagsiden.

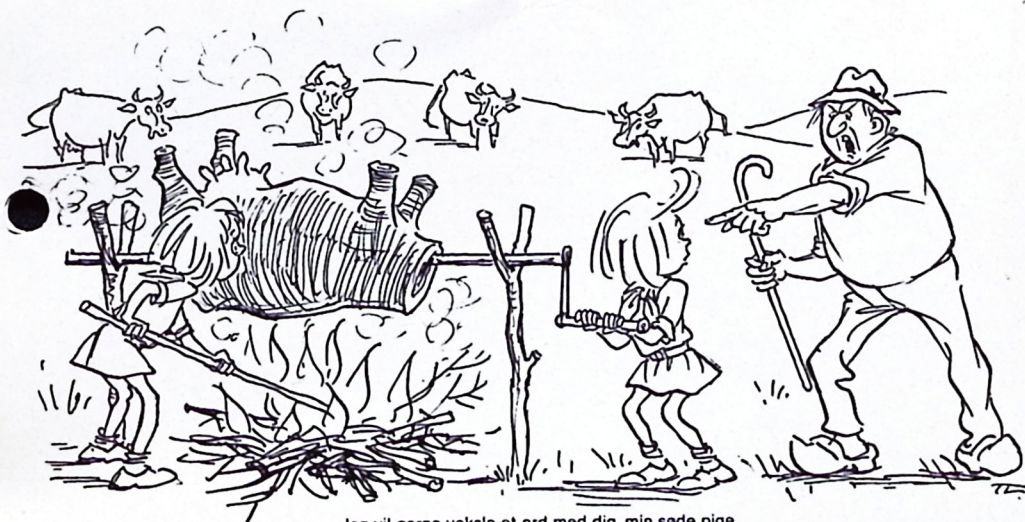
Husk, at det er nødvendigt, at det er varmt der, hvor du prøver, for varme er nødvendig for at få farven ordentlig overført.

Når bladet har fået lidt af farven på bagsiden, kan du lægge det på det ark papir, som du vil have trykt. Læg bagsiden mod arket, og læg så et andet stykke papir over og gnid, til det er blevet et pænt tryk.

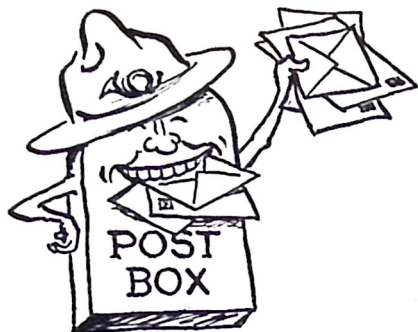
Bladtryk kan man få på en anden måde, hvis man vælger et smukt blad og »dypper« farve over konturerne. Man kan bruge almindelig vandfarve (eller dækfarve, som man bruger til stoftryk) og et lille stykke skumgummi. Det er vigtigt, at farven ikke bliver for tynd.

Man dypper så over bladet, som er lagt på det stykke papir eller tøj, som man vil have mønstret på. Senere tager man bladet bort, og mønstret vil stå i negativ. Man kan prøve sig frem til forskellige kønne mønstre ved at lægge forskellige bladformer delvist over hinanden.

- Hvad skete der i 1768?
- Da blev Frederik den Sjette født.
- Rigtigt, og hvad skete der så i 1772?
- Da blev Frederik den Sjette 4 år.

Jeg vil gerne veksle et ord med dig, min søde pige

Kære postboxvenner!

Nu er ferien forbi; mange af jer har været i »alle tiders lejr«, måske var den i udlandet, eller I havde en udenlandsk trop med i jeres lejr. Så har I ganske givet selv skaffet jer udenlandske penneveninder og opdaget, at den personlige kontakt er morsomst og det er lettere at skrive til en spejder, som I har set og talt med. Post box'en kommer nok i anden række, men alligevel: skriv flittigt og tænk på, at I må invitere jeres penneveninder med i korpslejreren 1970 og har således chancen for at se dem.

Til alle dem, der ikke selv har skaffet sig penneveninder, vil jeg sige: forsøg postbox'en; den vil gøre sit bedste for at finde

kontakter til jer. Det kan tage kort tid eller lang tid, inden der kommer svar fra udlandet. Tit må I lære at smøre jer med tålmodighed, navnlig hvis det gælder meget fjerne lande som Indien og Japan.

Husk, man skal være fyldt 12 år for at få en penneveninde i udlandet. Jeg kan ikke hjælpe blåmejsere på 9-10 år.

Et lille ord med på vejen:

Man kan være »født« brevskriver, eller man kan være det modsatte. En glad pennevenneskriver fortæller, at hun og hendes peninde har udvekslet lange, udbytterige breve, bravo for det! – men også bravo til den, der ærligt indrømmede, at det var sværere at skrive breve på engelsk, end hun havde forestillet sig, derfor bad hun mig give den engelske adresse til en anden – et stort bravo for den indrømmelse!!

Tilbud:

En svensk patrulje i Göteborg ønsker en patrulje i Nordjylland.

1 finsk spejder, 14, år,

1 tysk spejder, 10 år, kan lidt engelsk,

1 engelsk blåmejsersassistent, 26 år,

15 amerikanske spejdere, 12-15 år,

Jeg ønsker alle pennevenneskrivere et godt og glad spejderår.

Kilde.

Jeg ønsker en penneveninde i

(land) eller

Navn

Adresse

Født den År Spejderbeskæftigelse:

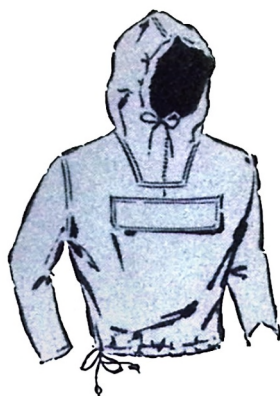
Sprog

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået penneveninder i (lande)

Vedlagt kr. 1,80 i frimærker.

Postboxens adresse: frk. Inger Rosenkilde,
Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.

Til efterårets ture!

Anorakker

mørkeblå poplin, stor lomme foran og vindfang i ærmerne.

str. 8 og 10 år	38,50
str. 12 og 14 år	41,50
str. 16 år	44,50
str. 38-46	50,50

Vindjakker

mørkeblå, dobb. tetoron, med hætte, lang lynlås, stiklommer, vindfang i ærmerne

str. 8 og 10 år	60,00	63,00
str. 12 og 14 år	67,00	73,00
str. 16 år		82,00
str. 40-46		91,00

mørkeblå tetoron m. vatteret nylonfoer, hætte, lang lynlås og stiklommer

str. 8 og 10 år	64,00	67,00
str. 12 og 14 år	72,00	77,00
str. 16 år		87,00
str. 42-46		95,00

Spanske støvler

Brun hunting med kraftig gummisål

str. 35-38	70,00
str. 39-41	76,00

Patruljefører - se her!

Mangler du ideer til patruljemøder og -ture, så kan du på depotet købe tidligere udgaver af patruljeførerbladet Budstikken.

Ca. 15 forskellige samlet med klemryg 3,50

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . 2100 København Ø. Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-13

(gælder ikke depotudsalgene i provinsen)

Pionerarbejde

DANSK 8-TALSBESNØRING

Besnøringen anvendes, hvor 3 rafter skal danne en trefod.

1. Rafterne placeres som vist, hvorefter besnøringen startes fra midten af tovet.
2. Hver tovpert flettes nu 6-8 gange.
3. Strammetørnene startes som vist og afsluttes med råbåndsknob.
4. Når besnøringen er færdig, rejses trefoden ved, at den midterste svinges om.